

bleve gennemførte under det nuværende Regjeringsystem, unegtelig vilde styrke Reaktionen i en ganske overordentlig Grad. Jeg kan ikke høre enig med det ærede Mindretal, at denne Sag ikke har nogen som helst politisk Betydning, at det ikke er nogen som helst politisk Sag, tværtimod, jeg tror, at denne Sag har en overordentlig stor politisk Betydning, og det maa den absolut have, naar der er Tale om at ofre Sneje af Millioner paa en Befæstning som denne, der vilde gøre Danmark i Forhold til dets Størrelse til en Militærstat af første Rang. Jeg skal uden at komme ind paa den finantsielle eller militære tekniske Side af Sagen bemærke, at jeg af rent politiske Grunde vilde anse det for uheldigt at gaa til Gjennemførelsen af dette Forslag. Man har set, mine Herrer, hvorledes det er lykkedes denne Regjering at sidde ved Roret i en Række af Aar trods det, at Folkets store Flertal ikke har ønsket det, man har set, hvorledes det er lykkedes denne Regjering ustraffet at udstede en provisorisk Finantslov og haane den almindelige Valgret. Jeg er tilbøielig til at tro, at hvis det skulde lykkes at faae anlagt en Vold omkring Kjøbenhavn, hvorfra c. 1300 Kanonmundinger vendte ud imod det øvrige Land, saa vilde de provisoriske Finantslove maaſte flyde nok saa hurtig, og saa vilde det maaſte ikke være sandsynligt, at det hvide Landsdthing støtted af en reaktionær Regjering vilde være saa stikkeligt, for ikke at sige saa fornuftigt, som det har været i disse Dage. Jeg er derfor imod Kjøbenhavns Befæstning fra Landsiden, saaledes som den er foreslaet af denne Regjering, fordi jeg vil betragte et saadant Stridt som en Fare for Folketsfriheden her i Danmark, og derfor vil jeg ingensinde kunne være med dertil. Det er i Kraft af disse Betragtninger, at jeg med Tilfredshed stemmer for det Forslag, der er stillet af Udvalgets Flertal.

Krigs- og Marineministeren (Ravn):

I den Betænkning, som er afgiven af Udvalgets Flertal, er der væsentligt kun Tale om den af Krigsministeriet nedsatte Kommission, og jeg skal derfor ogsaa dvæle fornemmelig ved den. Den ærede Ordfører omtalte først, hvorledes Kommissionsbetænkningen var sendt under visse Forbehold til Udvalget, dernæst blev sendt tilbage til Ministeriet, som atter sendte den tilbage til Udvalget uden saadant Forbehold. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, da det jo endte godt, og naar Enden er god, siger man jo, at Miting er godt. Men derimod skulde jeg tale lidt nærmere om Flertallets Betænkning, og hvad der blev sagt her af den ærede Ordfører.

Jeg sagde, at man maatte have ventet, at Ministeriet vilde have nedsat en Kommission, som paany skulde tage hele Planen for Landets Forsvar under Overveielse — det tror jeg nok, den ærede Ordfører sagde — og han søiede dernæst til, at det havde Regjeringen ikke gjort, idet Kommissionen havde havt et meget mere indskrænket Formaal. Han udtalte, at jeg vistnok vilde give ham Ret deri, og det vil jeg ogsaa; jeg tror nemlig allerede at have gjort den ærede Ordfører opmærksom derpaa i Udvalget. Formaalet for den nedsatte Kommissions Virksomhed var — hvad ogsaa er udtalt i Kommissionsberetningen — det, at den skulde tage de Indvendinger, som Flertallet her i Thinget i Fjor havde fremsat i sin Betænkning imod Ministeriets Befæstningsplan, under Overveielse, og særlig Indvendingerne mod Kjøbenhavns Befæstning, for paa den Maade at faae en ny, af kompetente Mænd fremsendt Udtalelse om, hvorvidt de Indvendinger, som ere fremkomne her fra Thingets Flertal, vare berettigede eller ikke. Og for sig forekommer det mig, at disse Indvendinger allerede vare tilstrækkelig imødegaaede her i Salen, men som sagt, jeg ønskede desuagtet, at Sagen paany blev tagen under Overveielse af en militær Kommission, idet det jo ogsaa i Fjor har været en Anke mod Forslaget, at det ikke atter var blevet forelagt en saadan. Jeg fandt derfor, at der kunde være Grund til at nedsætte en Kommission til Drøftelse af forskellige i Forbindelse med Befæstningsagen staaende Spørgsmaal, men der var en yderligere Grund for mig til at nedsætte en saadan, idet jeg selvfølgelig kunde ønske den yderligere Beileidning, som kunde fremkomme gennem en militær Kommissions Overveielser og Betænkning. Men naar det nu altsaa var denne Kommissions særlige Opgave at gennemgaa paany Regjeringens Forslag, saa bortfalder jo i Virkeligheden den Indvendning eller de forskellige Indvendinger, som fra Ordføreren og Betænkningens Side ere gjorte mod denne Kommission. Betænkningen siger saaledes: „Bøigten af denne Kommissions Udtalelser vil væsentlig være hæftet ved Karakteren af dens Sammensætning.“ Der udvikles nu nærmere, hvad der menes hermed, nemlig for det første, at „Sværtet er ikke repræsenteret ved et eneste Medlem, ifjøndt der dog i første Række forhandlede om Wilkaarene for et Angreb fra Søiden.“ Dertil maa bemærkes, at den eneste Grund, der kunde have været til at tage Søofficerer med i Kommissionen, var Spørgsmaalet med Hensyn til Kjøbenhavns Søbefæstning; for alt det Øvrige vilde der jo ikke have været